

rent som en Prøve — det skulde kun være et Eksperiment, man foretog — ganske eksperimenterende i Løbet af nogle Mær skulde give et privat Selskab, der skulde dannes under de særlig gunstige Forhold, som nu netop er til Stede derfor — jeg kan ikke nærmere forklare dette, men man har sagt mig, at det er i høj Grad Tilfældet nu — en aarlig Understøttelse, for at det under Kontrol af det tal. Teaters Bestyrelse haade med Hensyn til Repertoire og med Hensyn til hele den Maade, hvorpaa det skulde ledes, i Løbet af de 8 Wintermaaneder — det kan man jo saa overmaade godt sige i vore taagede og kolde Dage — kunde give nogle Forestillinger i alle Sjyllands mere bethdelige Byer og tillige i nogle af de fineste Byer Repertoiret skulde da bestaa af Stykker af samme Art som dem, der nu opføres paa det tal. Teater, altsaa af de bedste, som det overhovedet er muligt for Tiden her i Landet at staffe til Beje. Det vilde naturligvis ikke være et fuldt Æquivalent for det, at det tal. Teater selv en Del af Aaret spilledeovre i Sjylland, men det vilde dog være noget, der kunde være en Tilnærmelse dertil, naar man ordnede Sagen paa rigtig Maade, kunde der være et Mellemled mellem det tal. Teater med hele dets storartede og klassiske Præg og den Provinstomedi, som man nu taler saa nedfattende om. Jeg tror ganske vist, at man derved vilde komme til at bedroge adskillige private Selskaber, som ikke vil offentlig Understøttelse, men det kunde jo ikke gaa an at give til dem alle, da det hele saa ikke vilde blive til noget. Et maa foretraktes og udvælges, men jeg tror dog, at det vil indvirke paa de andre Selskaber, saa at vi overhovedet vilde saa bedre Provinstuepji, end det for Djeblikket er muligt at saa tilvejebragt. Jeg tillader mig at henstille denne Sag til den højtærede Ordfører, som jo i denne Sag saa vel som i alle Sager, der angaa Finansloven, er min naturlige Formand og Chef, og jeg beder ogsaa den højtærede Minister, om han vil se paa denne Sag med nogen Velvilje. Jeg tror ikke paa nogen Maade, at der her i Tinget mangler Sympati for denne Sag, jeg har allerede talt med ikke saa Medlemmer af Tinget, af hvilke nogle have sagt, at det var noget godt, andre endogsaa, at det var noget udmærket, og tror virkelig ogsaa, at Sagen fortjener at fremmes. Der er jo ingen Umulighed for, at den kan komme frem til 3dje Behandling som et selvstændigt Forslag.

Men der er endnu et Endringsforslag, som jeg vil tillade mig at tale om, nemlig Endringsforslaget under Nr. 76. Jeg gaar til det med en vis Vengtselse, fordi det hører

ind under Understøttelserne til Videnstabsmænd, og det altsaa er rent personlige Forhold, jeg kommer til at tale om, i dette Tilfælde to, Forhold, som det altid er yderst vanskeligt at bestafigte sig med i en offentlig Forsamling, hvorfra hvert Ord bliver udbredt over Landet. Jeg har en Jølelse af, at det gaar mig her, som en gammel latinist Digter siger, at jeg gaar hen over Afte, der er lagt over Jld, men jeg skal forsøge at gaa den vanskelige Vej uden at komme til at brænde mig altfor stærkt eller komme til at kompromittere nogen Sag, som jeg ønsker at fremme. Det er altsaa Understøttelsen til Dr. phil. Dyrhnd, som jeg vil tale om. Denne Mand er mig personlig bekendt fra mine unge Dage, fra Studentertiden. Jeg sender ham som en meget dygtig, meget flittig, respektabel Videnstabsmand, han hører til den nordiske Filologis Retning, denne Filologi, hvori vort Land i de to sidste Menneftaalbre, kan jeg sige, har udrettet saa meget og saa meget udmærket, og jeg har derfor al Sympati for, at man bevilger denne Mand Understøttelse. Men jeg vil dog sige dette, at hvis det høje Ting skulde sætte sin Opmærksomhed paa den nordiske Filologis Omraade, skulde tænke paa at sikre en paa dette Omraade fortjent Mand en tarvelig Statsunderstøttelse i hans ældre Aar, er der en anden Mand, hvis Navn skyder sig frem foran Dr. Dyrhnds, og det er ham, jeg vil tale om og nævne, men inden jeg nævner ham ved Navn, maa jeg dog sige dette til. Jeg staar ikke i personlig Forbindelse med ham med Hensyn til denne Sag, og han vilde blive yderst overrasket, hvis han hørte, at jeg talte hans Sag her i Tinget, ja det er endogsaa meget muligt, at han vil blive i høj Grad ilde berørt ved, hvad jeg gør i dette Djeblik. Jeg skal da sige, hvorfor jeg alligevel gør det, men jeg skal dog først nævne hans Navn for ikke at holde Dem i Spænding, ligesom man gør ved Børnene, naar man fortæller dem Eventyr. Jeg tænker paa Dr. Sesjen. Jeg vil da sige, at naar jeg egenmægtig, ud af det Initiativ, som jeg er i Besiddelse af, vil tale om en Mand, med hvem jeg ikke har truffet nogen som helst Overenskomst, og som mulig ikke vil synes om det, saa anser jeg mig alligevel for berettiget dertil. Jeg anser mig for berettiget dertil, fordi det er min Pligt som Folkerepresentant, saa vidt det staar til mig, for det første at sørge for, at ingen udmærket Kraft gaar til Spilde her i dette Land, hverten i aandelig eller materiel Henseende, og for det andet saa vidt muligt at sørge for, at der i disse Tilstaelser af Understøttelser kommer til at hærskes det, som man talder Ketskerdighed, saa at der virkelig